ISSN -2583-147X (P), **Vol.- 10, Issue No.I, April 2024**
Bastabatara Pariprakash Prachee
Peer Reviewed and Referred Research Journal

ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟ

ଲୀଳାବତି ମହାପାତ୍ର

ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର କଳରବ, ଗୋରୁଗାଈଙ୍କ ହମ୍ବାରଡ଼ି, ପିଲାମାନଙ୍କର ଘରବାହୁଡ଼ା, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଗମନର ସୂଚନା ଦେଉଥାଏ । ତପୁର ଛାତିରେ ଛନକା ପଶିଗଲା । ସେ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶକୁ ଅନେଇ ଦେଖିଲା ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ରକ୍ତିମ କିରଣଟା ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶ ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉ ଅଛି । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୂର ପାହାଡ଼ ପଛପଟେ ଲୁଚି ଗଲାପରି ଦେଖାଯାଉଛି । ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣର ମନଲୋଭା ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି କବି ଲେଖକମାନେ ଭାବୁକ ହୋଇ ତାଙ୍କ କଲମ ମୁନରେ ଏ ପ୍ରାକୃତିକ ଅପରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି । ଚିତ୍ରକରମାନେ ତୂଳୀରେ ସେ ଅପରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଙ୍କନ କରିଥାନ୍ତି ।

ଦିନ ଥିଲା ତପୁକୁ ମଧ୍ୟ ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟରେ ଏ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ ତା' ଅଗଣାରେ ଘଣ୍ଟାଘଣ୍ଟା ଧରି ଛିଡ଼ା ହେଇଥିଲା । ପିତ, ଲୋହିତ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାୟିତ ଆକାଶକୁ ଦେଖି ତା' ମନରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା ।

ଦିନେ ସେ ତା' ମାଆଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲା- ମା ଏ ଆକାଶ ଏପରି ପିତ ଲୋହିତ ରଙ୍ଗ କାହିଁକି ଧାରଣ କରିଛି ? ଅଜ୍ଞାନତାରେ ବଢ଼ିଥିବା ତା ମା' ତାକୁ କହନ୍ତି- ଭଗବାନ ମାନେ ଆକାଶରେ ରହନ୍ତି, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଲୁଗା ଶୁଖାଇଛନ୍ତି । ଛୋଟ ଝିଅ ତପୁ ମା'ର କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥାଏ ।

ସେ ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହେଲା ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଗଲା । ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷକ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ବିଷୟରେ ପଢ଼ାଇବା ସମୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଥିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେବା ସମୟରେ ଆକାଶରେ ଯେଉଁ ପିତ୍ତ ଲୋହିତ ରଙ୍ଗ ଦେଖାଯାଏ ତାହା କିପରି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ? ତପୁ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ମାଆ ଠାରୁ ଶୁଣି ଆସିଥିବା କଥାକୁ ଅତି ଆଗ୍ରହରେ କହି ଦେଇଥିଲା ଯେ ତାହା ଭଗବାନ ମାନଙ୍କ ଲୁଗା । ଏହି ଉତ୍ତର ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଠୋ ଠୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଥିଲେ । ତପୁକୁ ବହୁତ ଅପମାନ ଲାଗିଥିଲା । ସେ ଆଉ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମାଟି ମାଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀରୁ ପାଠପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲା । ତାରି ଭାଇଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଭଉଣୀ ବୋଲି ଗେଲବସରରେ ବଢୁଥିଲା ।

ପାଠ ଛାଡ଼ି ଦେବାରୁ ତାଙ୍କ ଘରର ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଦୁଃଖ ହୋଇଗଲା । ତା ମାଆ କହିଥିଲେ ଦେଖିଲୁ ମୁଁ ପାଠ ପଢ଼ି ନ ଥିବାରୁ ତୋତେ ଭୁଲ କଥା କହି ଦେଇଥିଲି । ତୁ ପାଠ ପଢ଼ ମା ସେ ଅପମାନ ମୋର ଚ଼ିନ୍ତୁ ତପୁର ଜିଦ୍ ଆଗରେ ସବୁ ହାର ମାନିଲେ । ତପୁ ମା' ସାଥିରେ ମିଶି ଘର କାମ କରେ । ଟିକିଏ ସମୟ ପାଇଲେ ଖେଳିବାରେ ସମୟ ବିତାଏ ।

ବାପା ରାଜମିସ୍ତ୍ରୀ କାମ କଲେ ମଧ୍ୟ ତପୁର ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିଥାନ୍ତି । ଖାଲି ମସ୍ତିଷ୍କ ଦୁଷ୍ଟାମୀର ଗନ୍ତାଘର । ଏମିତି ଖାଲିଟାରେ ଖାଇ ପିନ୍ଧି ବୁଲୁଥିବା ସମୟରେ ବିନୟ ସହିତ ତାର ଭାବ ଦିଆନିଆ ଚାଲିଲା । ବିନୟ ତାଙ୍କ ପଡ଼ୋଶୀ । ସେ ସବୁ ଶ୍ରେଣୀରେ ବର୍ଷେ ଦୁଇବର୍ଷ ଲେଖାଏଁ ରହି ରହି ଏବେ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଛି । ତପୁକୁ ଷୋହଳ ବର୍ଷ । ପହିଲି ଯଉବନର ଉଚ୍ଛୁଳା ମନ ତାକୁ ଆନମନା କରି ଦେଉଥାଏ । ବିନୟ ମଧ୍ୟ ତପୁର ସାନ୍ନିଧ ଲାଭ ପାଇ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ପଡୁଥାଏ । ଚୋରା ପୀରତିର ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁ ଖେଳୁ

ଦିନେ ବିନୟ ତପୁକୁ ନେଇ ଏକ ସହରକୁ ଚାଲି ଆସିଲା । ପ୍ରେମ ପ୍ରେମମୟ ହୋଇଉଠେ ଯେତେବେଳେ ପାଖରେ ଆର୍ଥିକ ସ୍ୱଚ୍ଛଳତା ଥିବ । ଦୁହେଁ ନାବାଳକ । ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ଅନଭିଜ୍ଞ । ଚାଲି ତ ଆସିଲେ, ରହିବେ କେଉଁଠି ? ଖାଇବେ କ'ଣ ? ଏବେ ଆଉ କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିବେ ? ସହରରେ ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡୁଥାଏ ।

ଜୀବନରେ ଝୁଣ୍ଟିପଡ଼ି ପୁଣି ଦମ୍ଭ ଧରି ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ଜୀବନ କହନ୍ତି । ବିନୟ ହାରିଯାଉ ନଥିଲା । କାମର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ବୁଲୁବୁଲୁ ସିନେମା ହଲର ଗେଟ ଜଗୁଆଳି କାମ ମିଳିଗଲା । ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଝାଟିମାଟିର କୁଡ଼ିଆଟେ କରି ଦୁହେଁ ହସ ଖୁସିରେ ଜୀବନଯାପନ କଲେ । ତପୁ ସେ କୁଡ଼ିଆ ଖଣ୍ଡିକୁ ଲିପାପୋଛା କରି ସୁନ୍ଦର କରି ସଜାଇ ଥାଏ । ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲେ ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ଆଣି ସୁରେଇରେ ଥିବା ପାଣିରେ ପକେଇ ଥାଏ । ଘରର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଗ୍ଲାସରେ କିଛି ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ଥୋଇ ଦେଇଥାଏ । ଘରଟି ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ବାସ୍ନାରେ ମହକି ଉଠେ ।

ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କୁଡ଼ିଆ ଘରଟି ରାଜଉଆସ ପରି ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ । ଦୁହେଁ ପ୍ରେମରସରେ ବୁଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି । ଏହିପରି କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ସନ୍ତକ ରୂପେ ପୁତ୍ରଟିଏ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲା । ଦୁହେଁ ଅଭାବ ମଧ୍ୟରେ ଖୁସିରେ ସମୟ ବିତାଉ ଥିଲେ ।

ତାଙ୍କ ଖୁସିରେ କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଗଲା । ଏଣିକି ବିନୟ ପ୍ରତିଦିନ ମଦ ନିଶାରେ ଚୁର୍ ହୋଇ ଘରକୁ ଆସେ ଓ ତାକୁ ମାଡ଼ ମାରେ । ସେହିଦିନ ଠାରୁ ସେ ଏ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖିଲେ ଡରି ଯାଏ । ତପୁ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ କହି ମୁଣ୍ଡପୋତି ସହିଯାଏ ।

ଦିନେ ସେ ଏ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣକୁ ଅବଲୋକନ କରି ମନେ ମନେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭୟଭୟତାକୁ କଳ୍ପନା କରି ଭୟରେ ଥରି ଉଠୁଥାଏ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ତା ରକ୍ତିମ ସିନ୍ଦୁରରେ ଭାଗ ବସାଇବା ପାଇଁ ବିନୟ କେତକୀକୁ ଧରି ଆସିଲା । ସେ କହିଲା ଯେ ମୁଁ ଏହାକୁ ପତ୍ନୀ ରୂପେ ରଖିବି ତୋର ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ରହ ନ ହେଲେ ନାହିଁ । ଏହା କହି ସେ କେତକୀକୁ ଧରି ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା ଓ କବାଟ ପକାଇ ଦେଲା ।

ସେ ଦିନ ତପୁ ବହୁତ କାନ୍ଦିଥିଲା, ପଶ୍ଚାତାପ କଲା । ବାପା ଭାଇଙ୍କ କଥା ମାନି ସେ ଯଦି ପାଠ ଦି' ଅକ୍ଷର ପଢ଼ିଥାନ୍ତା ତାହାହେଲେ ଏତେ ଅବସ୍ଥା ଭୋଗ କରି ନଥାନ୍ତା । ସେଦିନ ରାତିସାରା ମାଆ ପୁଅ ଦୁହେଁ କୁଡ଼ିଆ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ରହିଲେ ।

ପୁଅ ଏବେ ବଡ଼ ହୋଇଗଲାଣି । ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଛି । ବିନୟ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି କଥା ବୁଝିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଘରୁ କେବେ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ି ନଥିବା ତପୁ ଆଜି ପର ଘରେ କାମ କରୁଛି । ଦିନ ସାରା ଘର ଘର ବୁଲି କାମ କରି ସମୟ କଟିଯାଏ । ଛୋଟ ଛୁଆ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପୁଅଟି ସବୁ ବୁଝେ । ତେଣୁ ସେ ଯାହା ଘରେ କାମ କରେ ତାଙ୍କ ବାରଣ୍ଡାରେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସି ରହେ ।

ସେହି ଦିନଠାରୁ ତପୁ ଏ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ଆଗମନରେ ଆଉ ଖୁସି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟ ଆସିଲେ ତା ଛାତି ଧଡ଼୍ ଧଡ଼୍ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ତାର ମଧ୍ୟ ବୟସ ଅଛି । ଦେହରେ ଭୋକ ଅଛି । କେତେ ରାତି ତା' ସ୍ୱାମୀ ପର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥିବା ଦେଖୁଥିବ । ଏବେ ପୁଅକୁ ନେଇ ଆଉ ସେ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ ଶୋଇ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ରାତି କଟାଇବା ପାଇଁ ତାକୁ ଏକ ନିରାପଦ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ ।

ମାଆ ଆଜି ଘରକୁ ଯିବା ନାହିଁକି ? ଅନ୍ଧାର ହୋଇ ଗଲାଣି ପରା । ତପୁ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶକୁ ଅନାଇଲା ସତରେ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣର ଆଭା ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ପୁଅଟିର ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି ଦେଇ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ତା' ଜୀବନକୁ ପରିପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଆଭାକୁ ସେ କେବେ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ।

ମାର୍ଫତ- ଆର୍.ସି. ରଥ
ରଙ୍ଗିଲା ଛକ, ଫର୍ଟିଲାଇଜର ଟାଉନସିପ୍
ରାଉରକେଲା-୭୬୯୦୦୭
ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୫୦୩୩୯୬